Låt dig inte skrämmas av homosex-maffian!

Finn Arne Imsen

Låt dig inte skrämmas av homosex-maffian!

Finn Arne Imsen

BMC-förlag
Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel: 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:

Har Lewi Pethrus rätt (1962)
I världen men icke av världen (1964)
Tid att vakna (1965)
Fruktad Frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte luras av homosexmaffian (1982)
Kärleksfull aga (1:a utg 1991)
Bannlyst Frihet (1995)

LÅT DIG INTE SKRÄMMAS AV HOMOSEXMAFFIAN

Copyright © 1982 Arne Imsen
Sättning och tryck: BMC-tryck & Förlag 1999

Utgiven av BMC-förlag

ISBN 91-971087-2-3

Innehåll

Förord 4
Förord till andra upplagan 5
1. Tragikomisk folkrörelse 7
2. Domen över oss 10
3. Stämplingar mot oliksinnade 13
4. Oförenliga världar 22
5. Övermodigt spel 27
6. Måste utrotas 32
Etiska normer 35
Problemet i dag och den kristna lösningen 37
Tro, hopp och kärlek 39
Hur kärleken yttrar sig 41
Efterskrift 44
Ett liv utan kunskap om Gud 47

Förord

Innehållet i denna lilla skrift utgöres i huvudsak av helt omarbetade och väsentligt utökade föredrag och inlägg tidigare publicerade i tidningen Midnattsropet.

När jag nu åter tar upp detta ämne, gör jag det inte för att fokusera den enskilda människans situation, utan för att peka på homosexrörelsen som ett profeiskt tidstecken. Okunnigheten på området är stor hos de flesta.

Snart kommer en antidiskrimineringslag, men det är ett litet fåtal av opinionsbildarna, som vet vad den innebär.

Homosexrörelsen är ett generalangrepp mot både familjeinstitutionen och skapelsens ordning. Det ställs t o m krav på att staten skall viga homosexuella till präster och sända ut dem som missionärer till andra länder. Sådana krav kan dock inte församlingen bejaka.

Vi som kristna måste nu besinna oss och analysera vad homosexualiseringsprocessen kan innebära för församlingen, samhället och kommande generationer. Den källa som kan ge oss bästa orientering i detta ämne är fortfarande Bibeln. Problemet är inte begränsat till 5-600 000 personer, som det sagts, utan angår hela folket, eftersom hela vår kulturmiljö är homosexualiserad.

När vi angriper homosexrörelsen, gör vi det utifrån ett historiskt perspektiv. Vi gör det utifrån Bibeln och ställer frågan: Är det Bibeln som skall anpassas till vår livsstil, eller är det vi som bör anpassa oss efter Bibeln? För den kristna församlingen är det profetiska svaret givet.

Bromma, 1982, Författaren

Förord till andra upplagan

Denna skrift kom i sin första upplaga 1982. Då stod riksdagen i begrepp att anta en antidiskrimineringslag, som i sin formulering deklarerar att homosexualitet är en normal livsform, som inte får ifrågasättas.

Hösten 1998 lämnade riksdagsman Barbro Westerholm (fp) m fl, in en motion (1998/99:Ju 709), där krav ställs på rätt för homosexuella att ingå äktenskap, adoptera barn, m.m. Möjligen blir Sverige föregångsland när det gäller lagstiftning även på dessa områden.

I mars 1999 öppnade den lagstiftande församlingen lokaler i riksdagshuset för fotoutställningen "Ecce Homo", som upprört många med sina blasfemiska bilder, där Jesus framställs som homosexuell, omgiven av en lärjungaskara, som består av aidssmittade homosexuella och transvestiter.

Vårt lands lagstiftande församling gör därmed ytterligare en ödesdiger markering. Inte bara upphöjer homosexualitet till en speciell position, men kränker och våldför sig på det som för många människor är heligt och dyrbart.

Den 1:a maj 1999 tillsattes en speciell ombudsman - hittills den enda i världen - för att tillvarata de homosexuellas rättigheter. En lag mot diskriminering i arbetslivet p.g.a. sexuell läggning trädde samtidigt i kraft.

När nu boken med den något förändrade titeln *"Låt dig inte* ***skrämmas*** *av homosexmaffian"* kommer i ny utgåva, är den aktuellare och angelägnare än någonsin. Den samhällsutveckling Arne Imsen analyserade och varnade för har accelererat.

Denna upplaga har kompletterats med några citat ur andra skrifter där några kända och ansedda förkunnare och bi-

bellärare behandlar vad Bibeln säger om homosexualiteten och dess destruktiva inflytande på individer och samhälle.

Stina Fridolfsson

1. Tragikomisk folkrörelse

Den homosexuella rörelsen är ett alarmerande tidsfenomen med många oöverskådliga konsekvenser för alla normala mänskliga relationer. Den är ingenting mindre än ett generalangrepp mot själva urcellen i ett fungerande samhälle.

Familjeinstitutionens fortgående upplösning och sönderfall har naturligtvis flera samverkande orsaker. Det finns emellertid inte någon nutida rörelse som på ett så flagrant sätt ignorerar skapelsens egen ordning samtidigt som den tilltvingar sig samhällets sanktioner för sina avskyvärda brott mot naturens gudagivna lagar.

Riksdagens påstående att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt accepterad form av samlevnad, vittnar om en inkompetens utan historiskt motstycke och ger auktorisation åt en process som slutar i kaotiska revolter och anarki. Den laglöshet som har riksdagen som sitt främsta språkrör konkretiseras snabbt i perversa handlingar och egocentrerade samlevnadsformer.

Verkligheten är ju den, att den homosexuella rörelsen, som nu funnit tiden mogen för missionerande insatser, är farligare än knark för den mentala hälsan och den sociala ordningen.

För att locka, mana och förleda till homosexuella äventyr, sensuellt presenterade såsom ”det mjuka sättet att leva tillsammans, utan kladdiga kondomer och ovälkomna graviditeter”, garanteras riskfrihet åt osäkra, okunniga, svaga och nyfikna debutanter, vilka dras in i samma sfär av liderlighet och stinkande förruttnelse. Världsvant, fräckt och självsäkert propageras det för en avvikande livsstil.

Den homosexuella rörelsen är farligare än nazism för alla

politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig.

Internt splittrade i oförenliga motsatser av personer och fraktioner träder dessa missnöjda och blandade skaror fram offentligt i tusental, nervöst demonstrerande för sina orimliga och långt gående krav på samhället.

Alla former av protester mot dess övermodiga och pockande anspråk, stämplar den som ondskefull diskriminering iscensatt av förtryckare och fascister. Hela denna tragikomiska rörelses framtoning ger det otvetydiga intrycket att den i olika grader och i olika sammanhang döljer vissa och exponerar andra mer eller mindre suspekta krafter och handlingar.

De flesta har accepterat ett homosexuellt beteende utan att fördenskull äga en genomarbetad livsåskådning eller några etiska normer eller politiska ambitioner. De är helt enkelt mediala exponenter utan ideologisk förankring, exploaterade av en skrupelfri maktgalen ledarmaffia, vars hemlighållna privata intentioner kolliderar med alla officiella proklamationer och program. Men en och annan har formulerat sin vision tydligt nog, såsom i följande citat:

> -Först när det gamla släktsystemet och de strikt resignerade sociala rollerna i traditionella samhällen brutits ned, blir det möjligt att leva som homosexuell utan att behöva ikläda sig dessa rigida roller. Endast i urbaniserade samhällen och släkten kan en homosexuell subkultur utvecklas.
>
> -sålunda måste ett verkligt avskaffande av förtrycket av homosexualitet innefatta alla människor, vilket skulle kunna komma att få effekter på den sociala ordningen i samhället som sträcker sig långt bortom ett accepterande av de homosexuellas rättigheter att ”hålla på med sitt”.
>
> Samt slutligen:
>
> -detta innebär att det kommer att bli möjligt för folk att samti-

digt avvisa den traditionella kärnfamiljsrollen genom öppen homosexualitet, och upprätthålla den genom att parodiera heterosexuella äktenskap.

Eller om man har andra premisser med exempelvis integration som det framtida målet. Då kan det exempelvis först inställsamt och smickrande och sedan snärjande, vilseledande och överrumplande formuleras som revisionssekreterarens vid högsta domstolens kansli, Bo Widegren, valt:

-Du är säkerligen ingen fascist. Det mönster du är med att vidmakthålla är emellertid lika effektivt som SS-vakternas kulsprutor. Det kan till och med vara lika mördande, jag har själv upplevt att homosexuella kamrater inte orkat längre. Hittills har förtrycksmönstret också varit dolt för dig. Nu när det är uppenbart, så kräver jag att du bearbetar dina fördomar och lämnar mig plats att som jämlik träda fram vid din sida. Du måste ersätta din enda sanning, den heterosexuella med mångfald, lära dig leva med mångfalden.

Den dramatiska men fullständigt omöjliga analogin ger verksam effekt åt den vulgära ansatsen att snabbt inbilla motståndaren att han är ett mördande vapen, om han med någon konsekvens hävdar ett alternativlöst livsmönster med normala samlevnadsformer, efter urprincipen: ”Till man och kvinna gjorde han dem”.

2. Domen över oss

Lekfulla och ganska harmlösa demonstrationer med fjolliga, fräcka och tuffa slagord och paroller med fnissande genanta uppvisningar av före detta anonyma lesbiska och homosexuella, vilka för första gången fladdrat ut för att blotta sig och sin homosexualitet offentligt, har naturligtvis sina underliggande förutsättningar i ett mer svåråtkomligt frimureri av mystik och provocerad erotik i ett demoraliserande klubbliv. Men det finns inga gränser för alla de heta reaktioner som följer vid minsta antydan om att den homosexuella rörelsen egentligen representerar, förkroppsligar och frenetiskt försvarar och förespråkar promiskuiteten i alla dess grövsta former. Allt detta presenteras i termer såsom befrielse, frihet och kärlek, där förmågan är det väsentliga och objektet likgiltigt, ända ned till minderåriga barn, attrapper och plastdockor - eller fyrbenta varelser. Som den danske läraren, med ett mångårigt olagligt homosexuellt förhållande till en av sina elever:

-Jeg gjorde noget ulovligt. Men hvad betyder en lov i forhold till de stærke følelser, man oplever.

Eller som i några rader ur ett remissvar från RFSU:

-Många homosexuella män - inte alla - brukar framhålla att de åtminstone under perioder av sitt liv föredrar att ägna sig åt talrika, tillfälliga sexuella kontakter med andra homosexuella män, ofta ett enda samlag med en person som de sedan aldrig träffar. På så sätt kan många homosexuella män ha flera hundra partner under sitt liv.

Fritt fram för homosexuella lärare i skolorna och befäl i det militära, bostadsbidrag och bosättningslån, familjerabatter på SJ och arvsrätt. Homosexuellas behov av lagligt skydd *för* äktenskapligt samliv och *mot* diskriminering. Så ser en

RFSL-representants abnorma kravlista ut.

Nedräkningen för detta skamlösa släkte kan inte dröja. Domen är över oss. I detta etiska mörker är det tydligen mycket svårt att inse den självklara distinktionen mellan passion och person, varför alla prövande frågor och argument snabbt utlöser hätska och aggressiva personliga anfall.

Mönstret är urgammalt och välkänt från avfalls- och domsperioder vi kan läsa om i den heliga historien. Två sådana katastrofplatser finns det speciell anledning påminnas om i detta sammanhang just nu.

-Städerna Sodom och Gomorra dömde han till att läggas i aska för att visa de gudlösa vad som väntade dem. Men han räddade den rättfärdige Lot, som led av de ogudaktigas utsvävande liv, för när den rättfärdige mannen bodde bland dem och fick höra om deras laglösa gärningar och själv såg dem, plågades han dag efter dag i sin rättfärdiga själ.

.....

-Då gick Lot ut till dem i porten och stängde dörren efter sig och sade: ”Mina bröder, gör inte så illa. Se, jag har två döttrar, som ännu inte vet av någon man. Dem vill jag föra ut till er, så kan ni göra med dem vad ni finner för gott. Gör bara inte något mot dessa män, eftersom de nu har gått in under skuggan av mitt tak.”

-Men de svarade: ”Bort med dig!” Och de sade ytterligare: ”Denne, en ensam man, har kommit hit och bor här nu som främling, och han vill ändå ständigt upphöja sig till domare. Men nu skall vi göra dig mer ont än dem”. Och de trängde med våld in på mannen och stormade fram för att spränga dörren.

Dessa lättretliga sinnen avslöjar på sitt sätt hela rörelsens labilitet. Denna feberaktiga, emotionella överhettning är typisk och hjälper oss att ganska odramatiskt ställa en vederhäftig prognos. För vår kultur och vårt samhälle handlar det om en helt väsensfrämmande rörelse, och den skulle bryta

fullständigt samman, om den inte fick sina heta instinkter avkylda och attityder hjälpligt kamouflerade av alla partipolitiska kulörer med deras röstfiskares filosofi, intelligens, diplomati och övriga maktmedel. Grov prostitution, endast överträffade av frikyrkans och statskyrkans pastorer och präster som mörbehandlats till samma blötaktighet och sålt sin förstfödslorätt.

3. Stämplingar mot oliksinnade

Med brinnande nit doserar sexpiraterna i sin kriminellt belastade historia och rentvår, och förskönar för konsumtion hos en okunnig, okritisk och lättpåverkad opinion. Med tillrättalagda efterhandskonstruktioner tecknas deras skamfyllda annaler såsom ärorik och hjältemodig kamp för höga livsvärden, en klädsam och tilltalande, men förfalskad och retuscherad image.

Denna oblyga omvärdering av historia och personer, förklarar anstormningen emot den svenske prästmannen Karl-Erik Keine, känd från 50-talets styrkedemonstration mot en avancerad homosexuell promiskuitet, väl skyddad av kvalificerat inblandade makthavare i nyckelpositioner inom olika områden och på olika nivåer i det svenska folkhemmet.

Det är uppenbarligen den tidens okända sexförbrytare, som nu rehabiliteras och bevingas till helgonlikt martyrium i den homosexuella rörelsens statssubventionerade och allt fräckare hetspropaganda, en hets minst lika allvarlig som den för vilka den homosexuella rörelsen ropar på en beskyddande antidiskrimineringslag.

Ensidigt och heroiserande framhålles allt oftare och allt intensivare nazitidens förtryck och förföljelser mot olika minoriteter, varav de homosexuella fick sin beskärda del. Det är sanning att tidpunkten kom, då Führern själv av flera välgrundade orsaker gav direktiv om att bekämpa de homosexuella till döds. Men det är också sanning att de homosexuella och andra asociala grupper marscherade fram i läderstövlar i ett initialskede och brutalt beredde väg för Hitler till den attraktiva makten. En historieforskare berättar:

-Som vi har sett, drogs en blandning av kopplare, mördare,

homosexuella, alkoholister och utpressare till partiet som till en naturlig hamn. Hitler brydde sig inte om det så länge han hade användning för dem. När han kom ut ur fängelset upptäckte han inte bara att de hade råkat i fullt slagsmål inbördes, utan också att några av de prydare och respektablare ledarna, exempelvis Rosenberg och Ludendorf krävde att brottslingarna och framförallt de perversa elementen skulle rensas ut ur rörelsen.

Och en annan skriver:

-han utnyttjade fördomsfritt perversiteten på samma sätt som han utnyttjade mordet och lögnen...

-En delegation under ledning av en äldre partivän, greve Ernst zu Rewentlow, överlämnade en hälsning från Ludendorf att generalen betraktade den homosexuella trafiken inom SA med stora farhågor...

-Hitler skrek till de förkrossade närvarande: ”Hela klicken från Bratwurst, Glöckel, Heines, Röhm, Zentner etc är perversa. Och jag tänker inte ta emot några anklagelser från sådana människor”. Det var en allvarlig sak, värre än en skandal. Perversiteten var allmänt utbredd i efterkrigstidens hemliga mördararmé, och dess anhängare nekade till att det var perversitet. De var stolta och ansåg sig ”annorlunda”, det vill säga, bättre än andra. De skröt över sin överlägsenhet med ungefär samma ordalag som Platon hade använt i Gästabudet:

-De (homosexuella) är de bästa bland gossarna och de unga männen medan de är de modigaste. Detta visades bäst därav att de - och endast de - sedan de blivit vuxna är lämpade att styra staten...

-Det är här inte meningen att fälla någon moralisk dom. Men otvivelaktigt har det yttre tvånget snedvridit fler karaktärer, försvagat moraliskt motstånd och skapat större oärlighet mot sig själv och andra bland våra dagars homosexuella än bland andra människor. Löjtnant Rossbachs trupp som skränade, söp, slog ut fönsterrutor och spillde blod och samtidigt sökte frihetens ljus, var särskilt stolt över att vara ”annorlunda”.

Slut på citatet.

Perioden *innan* de rosa trianglarna uppfanns för förnedrande klassifikation och förintelsemärkning är kompromet-terande och överskyles helst med raseriutbrott eller talande fåordighet. De av Führern så högt beprisade nationalsocialistiska bedrifterna av homosexuella grupper fick mångmultiplicerat hitlerismens belöning och logiska slutuppgörelse såsom rivaliserande eller depraverad fraktion.

-Hitler sade i ett tal till de överlevande stormtruppsledarna i München, klockan tolv den 13 juni, omedelbart efter de första avrättningarna, att dessa män förtjänade att dö enbart på grund av sitt moraliska fördärv. Ändå hade Hitler hela tiden från partiets första dagar vetat om att en stor del av hans närmaste och mest framträdande medarbetare var sexuellt perversa och kallblodiga mördare.

Det var notoriskt att Heines brukade skicka ut SA-män över hela Tyskland som skulle leta upp lämpliga manliga älskare åt honom. Sådana saker hade Hitler inte bara tolererat utan tagit i försvar. Mer än en gång hade han sagt till sina partikamrater att de inte borde vara så kinkiga i frågan om en mans moral, bara han fanatiskt kämpade för rörelsen. Men den 30 juni 1934 påstod han att han var skräckslagen över några av sina äldsta medarbetares moraliska förfall.

Så kan vi läsa i vår historiska källa.

Jämförelsen med andra drabbade minoriteter är inte korrekt, och det berättigade kravet på en likvärdig upprättelse kan minst sagt ifrågasättas. Vad som däremot är helt uppenbart för varje saklig bedömare är att i den homosexuella rörelsen har tendenserna från nationalsocialistiska partiets pionjärtid återuppstått. Vi har sett det i Stockholm, Oslo, Malmö och Uppsala, och vi har hört det i deras stämplingar mot oliksinnade.

Midnattsropet rapporterar:

OSLO.

Det blev ren striptease i mötet i Oslo. Chockade mötesbesökare sprang iväg då de tre männen i kvinnokläder seglade in i den proppfulla möteslokalen, vilt kastande pärlor omkring sig under det att de skrek:

-Pärlor till svinen, pärlor till svinen! Du är ett svin, Arne Imsen!

En av männen drog upp kjolen och smekte sina könsorgan medan han förgäves försökte få Imsen att tappa fattningen. När det inte lyckades gick de fram till Imsen, slog honom i huvudet med sina handväskor och sparkade honom på benen.

Några skador uppstod inte, men Imsen blev ganska omtumlad av den brutala behandlingen. Polisen hade då kommit till platsen och demonstranterna avhystes. Mötet fortsatte men på ett ganska kaotiskt sätt.

På lördagskvällen hade de homosexuella fått förstärkning. Så fort Imsen öppnade munnen haglade glåporden över honom. Ett 15-tal poliser kallades till platsen för att visa ut demonstranterna som envist satt kvar sjungande ”Jesus älskar alla bögar”.

Efter en timme hade polisen rensat lokalen. Några personskador rapporterades inte.

Vakthavande på polisstationen i Oslo hade ett omfattande arbete på kvällen. 29 demonstranter greps för att de inte åtlytt polismans order.

Var då Arne Imsen chockad över de våldsamma reaktionerna som temadagarna utlöste? Så här sammanfattade han sina erfarenheter:

-Nej, ingalunda. Alla mina aningar har däremot blivit helt bekräftade. Man kan av dessa uppträdanden från de homosexuella politiskt skolade demonstranterna förstå hur de tänker sig opinionsbildningen i sitt idealsamhälle.

Nästa dag, söndag var gruppen av homosexuella samlade utanför lokalen redan en timme före mötets början. I samlad trupp tågade de sedan in med stortingsledamoten Wenche Low-

zow i täten. När de nådde tredje våningens ytterdörr, stoppades de av vaktmästarna, vilket polisen hade rekommenderat som åtgärd för att förhindra nya bråk. Det var lättare för polisen att rensa upp utanför lokalen än inne i.

Wenche Lowzow krävde då att som stortingsledamot få komma in, men avvisades av Arne Imsen med beskedet att den saken avgjorde ingen stortingsledamot. Folkmassan tryckte emellertid på. I kalabaliken tog Wenche Lowzow tag i en av vaktmästarnas skägg och började slita i det. En avvärjande rörelse mot hennes ansikte fick henne dock att släppa taget. När dörren låstes, sprängde demonstranterna glasdörren så att glassplittret yrde.

Endast med hjälp av ett 15-tal tillkallade poliser kunde demonstranterna hållas tillbaka och mötet genomföras.

MALMÖ.

”Vi är bögar. Titta på oss! Så här ser vi ut...” Tillmälen, glåpord och hot haglade över Arne Imsen och en chockad mötespublik. Platsen var Malmö Folkets Hus där Maranatafolket anordnat temadagar under mottot: ”Tidstecknet som förtigs”.

Det var på lördagskvällen som ett 25-tal demonstranter från RFSL tågade in i maranatafolkets möteslokal för att genomföra en planerad demonstration mitt under pågående möte. Man hade dessförinnan ringt och förvarnat massmedia.

Hela aktionen blev en flopp och lyckades aldrig få talaren Arne Imsen eller mötet ur balans. Tvärtom blev det, som Imsen sa till demonstranterna: ”Ni har här själva bevisat att allt det jag sa om den homosexuella rörelsen är sant. Era egna handlingar här i kväll är inget annat än ett levande exempel på det jag stått och beskrivit. Det är alltså så här ni har tänkt er att mötesfriheten, religionfriheten och åsiktsbildningen skall fungera i ert samhälle.”

En snopen grupp demonstranter insåg sitt misstag och dröp iväg ”med svansen mellan benen”. Några av de homosexuella försökte på vägen ut kompensera sitt misslyckande med att ropa öknamn åt Arne Imsen och maranatafolket. En mor som

var på mötet med sitt barn fick veta att ”såna som du skulle förbjudas att ha barn.”

Så fick då Imsen rätt i sina påståenden om den homosexuella rörelsen som en säkerhetsrisk.

Från Radio Maranata:

UPPSALA. Så kom vi till Uppsala. Där hade RFSL kongress. De kom till vårt möte och visade prov på samma demonstrativa sätt. På eftermiddagen klockan två skulle nämligen RFSL ha en presskonferens i Folkets Hus. Våra massmedier, tidningen Midnattsropet och Radio Maranata förhörde sig om den, och fick besked att de var välkomna dit.

Då de kom, blev de mottagna bland annat av RFSL:s ordförande, som hälsade dem och lokalpressen välkomna. En av våra medarbetare frågade om det gavs rum för frågor. Svaret var jakande.

Pressombudsmannen hade emellertid en annan uppfattning och sin egen metod att praktisera mötes- och pressfrihet. Han tog emot lokalpressen, och förklarade helt frankt för våra massmedier, att de inte var önskvärda. Han visade på dörren och förklarade att RFSL hyrt lokalen, varför mötesarrangörens avvisning var slutgiltig.

Medarbetarna lämnade lokalen och gick till den lokal, som vi hyrt vid det tillfället. Strax innan klockan tre då vårt möte skulle börja, kom en stor skara demonstrerande RFSL:are. De kom i syfte att demonstrera, det var klart och tydligt uttalat och markerat. Utanför lokalen skanderade de olika paroller, sjöng olika sånger och placerade sig i dörröppningen, så mötespubliken hade svårt att komma in.

Så småningom kom demonstranterna in i hallen, där de emellertid mötte motstånd. Mötesarrangören beslöt att eftersom det här tydligen inte var fråga om mötesdeltagare som kommit för att lyssna, utan aktivister som kommit för att demonstrera, fick de inte komma in.

Då gjorde demonstranterna ett försök att storma in i lokalen.

När det inte lyckades ställde sig den man, som var RFSL:s pressombudsman, och som tidigare avvisat våra massmediaarbetare ifrån deras presskonferens, tillsammans med ett antal andra sammanlänkade vid dörren för att hindra mötespubliken att komma in.

Det är dessa upptåg tidningen Kom Ut kallar ”stillsamma demonstrationer”, och då förstår vi mycket väl vad man tänker sig för våldsamma och skräckinjagande provokationer framdeles.

Det står emellertid fast, att man nådde sitt mål. Vi blev utan lokaler i Oslo, Malmö, Uppsala och därmed hade man genom sin brutala framfart lyckats tvinga hyresvärdarna på knä och det första steget till att tysta en obekväm opinion var segerrikt genomfört. Vi har all anledning förvänta oss en upptrappning.

Som ett observandum värt att notera från nyligen timade händelser är det ännu en helt öppen fråga huruvida det var homosexuella bråkstakar, som utlöste skottdramat i Gävle i samband med ett maranatamöte, som efter upptågsmakarnas egen utsago skulle ”rensas”. Detta är inga konspirationsteorier, utan seriösa informationer från ansvarsmedvetna medborgare.

Jag tar upp de här händelserna så ingående, därför att de är typiska och helt i enlighet med det mönster vi känner igen från en annan rörelse under 30-talet. Den hette SA, och leddes då av en man vid namn Röhm. Det var ungdomsgrupper, i huvudsak sammansatta av homosexuella och andra asociala element, vars enda uppgift var att skapa social oordning, oreda och oro genom att i grupper överfalla enskilda, rycka in i möteslokaler, störa fackföreningsmöten, politiska och religiösa sammankomster, och sedan, då de åstadkommit den förvirring som de eftersträvade, kallade de på polis

och skrek ut påståenden om att deras anhängare misshandlats.

Man åstadkom sålunda precis det man ville. Nämligen inge oro och skräck så att ingen vågade upplåta lokaler för offentliga sammankomster. Så tystade man stegvis opinionerna, och ströp därigenom den fortgående opinionsbildningen.

Midnattsropet kommenterar:

Att man åberopar antidiskrimineringslagen i sina försök att stoppa församlingens möten ger också anledning att aktualisera frågan om lagen verkligen kan förbjuda en kristen församling att citera bibelverser och hålla bibelstudier och föredrag om bibelns syn på homosexualitet. Kan en paragraf i strafflagen, tillkommen år 1982, köra över grundlagen som ju skall garantera religions-, mötes- och yttrandefrihet?

Om nu antidiskrimineringslagen inte ger rum för en sådan tillämpning, återstår frågan om rättssamhället kan acceptera att bara misstanken om brott initierar frihet för organiserade grupper eller enskilda personer att ta lagen i egna händer och utan någon som helst hänsyn brutalt köra över grundlagsbefästa mänskliga fri- och rättigheter för andra medborgare, och i realiteten sätta hela rättsapparaten ur funktion.

Frågeställningen är verkligen inte illusorisk. De tumultartade scener som utspann sig i samband med Pilgrimsfolkets möten om homosexualitet, ger anledning att också ställa frågan om antidiskrimineringslagen håller på att medverka till att allvarliga rättsövergrepp förhindras med tillnärmelsevis samma kraft - i så fall en tydlig anarkistisk tendens.

Det finns all anledning att misstänka att ett stort antal mötesdeltagare under Pilgrimsfolkets möten gjort sig skyldiga till en hel rad förbrytelser under åberopande av antidiskrimineringslagen, såsom störande av religiös sammankomst, störande av allmän ordning, vägran att efterkomma polismans order, uppvigling, skadegörelse, olaga hot, egenmäktigt förfarande, äre-

kränkning samt misshandel mm utan att mötesarrangörernas rättmätiga krav på rättsskydd kunde tillgodoses på några sätt.

För oss synes mönstret indikera ett långt framskridet rättshaveri, mera än ett spontant övertramp.

4. Oförenliga världar

Det argumentfattiga budskap, som via olika media kanaliseras ut till allmänna opinionen, är mycket opportunistiskt och inställsamt. I panik och förtvivlan ropar vanmakten ut sin oemotståndlighet. Dyrt köpta numerära framgångar ger inte självklar utdelning bland dessa hållningslösa älskare av samma kön eller andra objekt.

Med otaliga tillrop och vädjanden till total mönstring för öppen bekännelse i en gemensam demonstration för egen och andras sexuella befrielse, lockas och manipuleras de rotlösa leden närmast förödmjukande till att ställa upp för orimliga fri- och rättigheter. Alla förhinder måste övervinnas och vädergudarnas hot blidkas, ty den uppreklamerade uppvisningen kräver undantagslöst allas inställelse om det skräckmålade motståndet kan besegras.

Folkmassorna ska suggereras, duperas och imponeras genom massiv uppslutning, banderoller, skanderande slogans och visselkonsert, och detta spektakulära och påhittiga upptåg skall bygga upp självförtroendet till okuvlig självhävdelse och stolthet över sin tillkämpade lycka. Allt detta får okritiskt kompensera den markanta bristen på humanitet, kultur, ideologi och idealism. Den homosexuella rörelsens befrielse handlar nämligen mer om frigjord animalisk drift med sina instinkter än väl förankrad kunskap och personlig övertygelse i en okluven karaktär och intelligens.

Skulle denna hämningslösa rörelse genom samhällets undfallenhet eller missriktade stöd verkligen uppnå sina förmätna och högt uppsatta ekonomiska, sociala, politiska och religiösa mål, skulle den genom sin egen inneboende självdestruktion snabbt befria också alla sina egna anhängare från allt normalt och mänskligt samliv och förbränna all hämmande

skam till fri framfart för den renodlade egoismens alla dominanta vilddjur. En och annan är deprimerad över den anpassningshysteri olika inslag och programpunkter gav prov på vid en generalmönstring av homosexuella demonstranter, men jäsningsproceduren är igång och kommer med ondskans egen inneboende dynamik och logik utlösa de upplopp vars förlängning är upplösning och sammanbrott. Men då är det inte strukturerna utan människorna som går i fördärvet. Det fördärv den fallna människan själv manat fram ur sin avgrundslika inre värld.

Därför måste homosexualiteten bekämpas och inte uppmuntras i sina organiserade stormanlopp mot skyddsmurar, som avgränsar det naturliga från det perversa och bevarar egenart och originalitet i profilerade könskategorier. Men homosexualiteten måste bekämpas för den sociala miljöns och familjens samt individens egen skull. Detta är inte på något vis kärlekslöshet, hot eller förtryck.

Lika litet som kampen mot narkomani, alkoholism, pyromani, kleptomani, nymfomani, pedofili, nekrofili, zoofili och annat elände är inhuman kamp mot medmänniskor, som av en eller annan anledning hamnat och fastnat i träsket. Det är fastmer det första ledet i ett evangeliskt erbjudande till omvändelse och sann befrielse från de perversiteter egenmäktiga experter nu genom vetenskap, magi och sakrament i stället söker förtrolla till hedervärd moral och normskapande attityder, en befrielse ifrån skuldmedvetenhet för att kunna ostört hänge sig åt synden.

Det prästerskap som förvaltar den kristna trons element för sådana syften, har oåterkalleligt passerat kristendomens utstakade gränser och stadigt placerat sig, sin tjänst och teologi på hedniskt territorium med moderna styggelser utan jämförelse i mänsklighetens hela historia. Och den kyrka, som blir moderssköte för dessa generationer och fraktioner, är en babylonisk sköka med etablerad status, värd allt det

förakt skrymteri och hyckleri kan provocera hos alla kristna med rent uppsåt och ofördärvat sinne. En kyrkans tjänare har vist uttalat:

> -Den kristna församlingen måste akta sig för att bli draghäst för en uppfattning som leder till upplösning av församlingens etiska måttstockar och till relativisering utan minsta stöd i vare sig Gamla eller Nya Testamentet.
>
> -Inte ens den genuina homosexualiteten kan bli ett argument mot Guds skaparavsikt. I stället är den ett uttryck för människosläktets avfall från Gud.

De homosexuella, som i organiserade rörelser och attacker hett och aggressivt numera försöker få sin homosexualitet legaliserad och kristnad, har åtagit sig en fullständigt omöjlig uppgift. För en sådan revolution räcker det inte med att den allmänna opinionens fördomar och attityder förändras till större förståelse och sympatier, eller att vetenskapen normaliserar, prästerna välsignar och lagstiftarna bleknar och veknar. De största och slutligen avgörande auktoriterna står orubbligt kvar såsom omutliga sanningssägare, nämligen Jesus och Paulus. För dem är kombinationen homosexuell-kristen blasfemi och lika oförenliga motsatser som himmel och helvete, både i tiden och i evigheten. Det är ljusår mellan dessa vitt skilda världar, som sålunda aldrig tangerar varandra.

Det är en otroligt naiv metod att suspendera Paulus genom att åberopa nya vetenskapliga rön, som påstås innebära att det skulle finnas en genuin homosexualitet, helt okänd för aposteln. Den skulle enligt sina talesmän inte vara tillvand och utbytt natur utan en medfödd och naturlig dragning till samma kön. Denna rent idiotiska tes, som iklätts vetenskaplig nimbus för att främst underkänna Paulus teologi, förs nu fram av lekmän och experter som ett fullt acceptabelt homosexuellt alternativ, likvärdigt med ett heterosexuellt livsmönster.

Om detta opportunistiska beställningsverk skulle rymma någon som helst sanning, skulle det ju i realiteten innebära en synd att byta ut det förment medfödda homosexuella livsmönstret mot ett heterosexuellt, ty då har man gjort ett otillåtet, onaturligt utbyte, som leder till fördömelse. Att upphöja sådana ovetenskapliga hypoteser till befrielseteologi för praktisk tillämpning i församling- och själavård är ett förräderi mot sådana människor, som finner falsk tröst genom den verklighetsflykt sådana auktoriserade utfästelser leder till.

Läser man de dokument dessa tidlösa auktoriteter och lärare överlämnat åt oss, är beskeden entydiga och kategoriska. Det återstår då endast att ödmjukt underordna sig och bejaka eller rebelliskt avvisa och förkasta frälsningserbjudandet. Till förnekelsens disposition står dussintals medhjälpare, den nya tidens myndiga och begåvade fixare med doktorsgrad och professors värdighet. Dessa har lärt sig konsten att med vetenskapliga metoder plocka sönder de bibliska dokumenten naturalistiskt - biologiskt efter så kallat historiskt - kritiskt mönster. Vi får lära oss att med intelligens och förbindlighet överlämna en stupid Paulus åt sin sekterism och tidsfixering, och med rationell textbehandling upplyst förklara Jesus såsom homosexuell och skymfen är fullständig och nattsvart.

Då den operationen är slutförd har sannerligen inte kristendomen förädlats, utan förorenats och förtrampats av hedningarna som salt utan sälta, en kristendom vräkt på uppdrag av sina akademiskt bildade lärare med handräckning av religiöst indifferenta pöbelhopar, och den homosexuelle och alla andra syndare blir offer för det religiösa kvacksalveri, som permanentar slaveriet med myter om att homosexuell kärlek indikerar Guds mångfald, identifierad med allt i hans skapelse, som helt godtyckligt och egenmäktigt klassificeras såsom sunt, sant och tillåtet samliv.

Församlingspastorerna assisterar sedan teologiskt med bibelkritiska definitioner och tolkningar elegant utsmyckade med beteendevetenskapliga termer. Charmfullt och värmande talar de ut om sina allvarliga bekymmer om de homosexuella. Men trots all välvilja mynnar deras sympatiska visdom endast ut i några sufflerade teser, lika effektiva som terapi för deras skyddslingar som aptitretande maränger för barn med diabetes.

En internationellt känd förkunnares varningsrop är mer än väl berättigade. Omskakad utbrister han:

> ”... det är inte sexualitetens äktenskapliga aspekt jag vill tala om här, utan om homosexualiteten. - - -
>
> -Låt mig åter betona att det här inte är frågan om ytliga eller perifera frågor. Det effektivaste sättet, att underminera kyrkans inflytande är att först ta bort dess tro på Jesus Kristus som Guds inkarnerade son, och sedan omkullkasta Guds ordning för sexualiteten. Kyrkan står och faller med sådana frågor. De av oss som med bestörtning sett tron och etiken i våra kyrkor stadigt nötas ned, behöver stå samman i dessa frågor och säga: ”Hit men inte längre!”

5. Övermodigt spel

Det finns tunga, inflytelserika publicister och pastorer som förtrollat argumenterar för medmänsklig förståelse för de homosexuellas situation. Genom erfarenheter i offentlighetens ljus, utvidgade kontakter med alla möjliga skikt och typer av människor på alla nivåer och i alla religiösa och profana fraktioner, är de väl rustade för uppdraget. Genom sin tjänst blir de alltmer allergiska mot sextabun, ortodoxi och fundamentalism, och här finner de verklig anledning att tillrättavisa eller smått förlöjliga motståndarna i diatecknade nidbilder. Medan de däremot slösar fina ord, vänliga tankar och ömsinta känslor för de som utpekas såsom hotade, förföljda eller rentav skövlade i missriktat nit, med primitiv biblicism och oresonabel moralism.

Väletablerade publicister, som kan verka så anspråkslösa och timida, så enkla och helgjutna i sin framtoning, menar säkerligen så innerligt väl med det de säger såsom tröstande ord till de förtryckta. Men deras agerande är helt riskfritt. Det får nämligen aldrig några konsekvenser för dem själva vare sig på det ena eller det andra området av tillvaron. En grundmurad förankring i en välrenommerad frikyrka blir på intet sätt äventyrad av de små irritationsmoment deras till synes frikostiga och frispråkiga uttalanden åstadkommer. Axelklappar, de ger mervärde utan personliga uppoffringar.

Det finns vältränade, välorienterade filantroper som exakt känner till den nya tidens alla tabubelagda områden. De är inte profillösa men kan artikulera och balansera med avvikande och självständiga åsikter så disciplinerat och med gester och tonfall så behagligt, att de mer roar och lugnar än stör och provocerar. Ingen mina briserar där dessa livs-

konstnärer rör sig. De homosexuella behöver de religiösa publicisterna.

Etablissemanget förgylles genom sådana lysande personligheter och frikyrklighetens image såsom ansvarsmedveten folkrörelse befästes genom män med just den läggningen, resningen och kombinationsförmågan och de finns i nyckelpositioner inom alla samhälleliga områden där det utövas makt i synliga eller osynliga former. Och de anser sig uppenbarligen utvalda och speciellt befullmäktigade att etablera kontakter för förhandlingar och närmanden mellan frikyrkorörelser och andra folkrörelser såsom senast till arbetarrörelsen, idrottsrörelsen och den homosexuella rörelsen.

Problemet har också andra aspekter. En homosexuell har uttryckt det så här:

> -För första gången i västerlandets historia har homosexuella blivit en viktig "pressure group" inom det borgerliga samhället. Man kan inte utan vidare av moraliska eller religiösa skäl gå emot bögarnas intressen - i så fall kan man råka in i ekonomisk katastrof.

Representanter för modern baptism är ambitiösa med etiska krav på fullödiga insatser och vill gärna aktualisera frågor som andra av feghet eller bekvämlighet sopar under mattan. De är inte ängsliga för att ta ett nappatag med motståndare framförallt om de vet att det uppbådade motståndet i huvudsak är fullt begripliga men alltid lika tråkiga reminiscenser från förfluten tid.

Det gäller att ha tålamod, ty det finns en belastning man i stort sett får dras med tills det försvinner helt naturligt i ett generationsbyte. Uppfostran och hävd sägs exempelvis ha syndpräglat själva ordet homosexuell och därigenom givit det låg valör med dålig klang i en äldre generations föreställningsvärld.

Den fördömande attityden kan härledas från svunna tider med stor okunnighet och fundamentalistisk bibelsyn. Man bör vara väl medveten om dessa förhållanden utan att resignera inför ett i och för sig oacceptabelt status quo. Ansatserna att hitta botemedel mot all trångsynthet och inkräktthet i statiska reservat får absolut inte upphöra. Med vision och det moderna evangeliets dynamiska kraft får man gå till verket i former inom ramar som vår situation skapar. I allt måste man vara rörlig och beredd på omvärdering och omställning utan fixerade dogmer och människoförakt.

Sålunda bör man öppna dörrarna och hitta vägarna till församlingsgemenskap utan förödmjukande omvändelsebehandling eller i övrigt etiketteras i värderande kategorier. Evangeliet är fritt och för intet, varför det är helt i evangeliets kärlek och anda att bevilja homosexuella par medlemsskap i den kristna församlingen, initiera deras samlevnad i äktenskapliga former med böner och utfästelser om Guds välsignelse, ordinera homosexuella till ungdomsledare, missionärer och pastorer eller andra församlingstjänster.

Ja, så doserar vänskapligt och förbindligt portalfigurerna ord, ideal och målsättningar i sina uttalanden distribuerade av närradio. Allt detta är möjligen helt självklart för en modern baptism med en förment positiv livssyn. Processen kommer att gå allt vidare i alla kyrkor i alltmer strömlinjeformade mönster med aktivt bistånd av alla rara, snälla, välvilliga, milda, mjuka, positiva, bildade, toleranta, humana, mediala, ekumeniska, karismatiska, sköna och världstillvända krafter!

Föräldraskap genom adoption kan emellertid inte anförtros samboende par av samma kön. Omsorgen om barnen sätter av någon svårförklarlig orsak definitivt stopp för ett sådant onaturligt alternativ. Perspektivet krymps helt ologiskt och inkonsekvent, en något chockartad reservation, som på ett ögonblick förvandlar den imponerande taburöj-

ningen och terapin till ett oansvarigt experiment, ett övermodigt spel med andras tro och bibeln såsom kalkylerad insats.

Blir de homosexuellas situation bättre om det fullt berättigade och djupt rotade motståndet mot alla former av homosexualitet hos väckelsefolket på ett eller annat sätt övervinnes och vägen till församlingsgemenskapen breddas, därigenom att den fundamentalistiska bibeltron diskret placeras i skamvrån? Försvinner anklagelserna om man lyckas indoktrinera de homosexuella till att sätta sin tilltro till den moderna biologiska bibelförvrängning, som för att göra sig trovärdig måste laborera med oförenliga motsättningar mellan Jesus och Paulus? Evangeliet befriar, men absolut inte på den fallna människans egna premisser. Detta befriande evangelium angriper träldomens djupaste orsaker och inte dess symptom.

Vilken befrielse uppnår exempelvis den passionerade pyromanen om brottsbegreppet - mordbrand - omdefinieras och lusten jagar lasten ur lagstiftning och språkbruk? Välmenta ansatser till förståelse för anpassning och legalisering av homosexuella beteenden och mönster är i verkligheten lika effektiva hjälpmedel som att försöka hejda galopperande lungsot med patientens befrielse ifrån kurerande isolering för ohämmad odling av den sjukdomsalstrande bakteriekulturen.

Om hjälpen ska vara effektiv, kan medlet understundom drabba den enskilde nog så hårt och brutalt på både det ena och det andra sättet. Kulturmiljön kommer att vara närande eller tärande på all förmåga till medmänsklig omsorg, allt eftersom samhället bejakar eller bekämpar homosexualiteten, dess maktcentra och främsta orsaker.

Vid ett biskopsmöte i Oslo för bortåt trettio år sedan togs bland annat följande uttalande:

-På tross av de straffebestemmelser som den nye paragraf 213 inneholder kan en icke komme bort fra att lovforslaget i realiteten vil virke som en legalisering av et perverst og nedbrytende forhold som er i strid både med samfunnintresser og med kristent moralsyn.

-Homoseksuelle handlingar bør få gjelde som de perverse og forkastelige ting de er, og skulle de i prinsippet vaere straffefri, da er det ikke mulig å nekte at et nytt moral- og rettsyn er på ferde. Hvordan en da i det lange løp skulle greie å holde opp saerskilte straffregler for å verne barn og ungdom, er et spørsmål som også for alvor melder seg, så meget mer som lovforslaget har med en bestemmelse om at straffeansvar kan falle bort når to personer er omtrent jevnbyrdige i alder og utvikling.

-En må være merksam på at vi her står overfor en samfunnsfare av verdensdimensjoner. Det er en kjent sak at homoseksualitet har fått et uhyggelig omfang i mange land. Omfattende organisasjoner med egne presseorganer arbeider for en størst mulig frihet på dette området. Det er straffelovskommisjonens instilling nevt et forbund med hovedsete i Køpenhavn, som har til formål å opprette avdelinger i alle större byer i Skandinavia. Dette forbund har allerede avdeling i Oslo.

Den idyll uppbyggd på kärlek och ömsesidig respekt religiösa publicister säger sig ha funnit bland några homosexuella förbleknar i de organiserade sabotage den homosexuella rörelsen, fegt, rått och brutalt riktat mot genuint evangelisk mötesverksamhet på flera platser, såsom Oslo, Malmö och Uppsala. Den homosexuella rörelsen är en säkerhetsrisk, långt farligare för en nation än den fruktade nazismen någonsin har varit eller kommer att bli. Inkörsporten till enskilda och kollektiva tragedier. Den bär genom sin tillbytta onatur katstrofen i sin perverseggande barm.

6. Måste utrotas

Nu är det faktiskt så, att homosexualiteten har sin starkaste påfösare i penningen. Det sambandet är klart uttalat och bevisat i historien, och kan studeras i många bibeltexter. Det är här det största och helt avgörande problemet har sin brännpunkt. Profit- och konsumtionssamhället med alla sina inbyggda orättvisor, administreras vanligtvis av mer eller mindre vanmäktiga partier, vars ledare ofta är deformerade av politiskt maktspel samt mutade och korrumperade av kapitalet.

Där människan och penningen agerar samtidigt, blir alla ansatser till jämlikhet, frihet och broderskap illusoriska uppvisningar av kraftlösa ord och maktlösa program. Ty penningen är alltid totalitär i sina anspråk. Den kompromissande människan, splittrad och förslavad, är alltid den förlorande parten i detta ojämna maktspel som pågår i alla samhällen. Alla försök att eliminera kapitalets mest påtagliga skadeverkningar åstadkommer endast vissa dämpande effekter. Dessa taktiskt betingade och alltid lika ytliga förändringar räcker inte till för att skapa verklig och förblivande rättvisa i världen, ty få vill offra men alla vill njuta.

Människans kärleksliv är en utomordentlig resurs och exploateras fullständigt hänsynslöst av vita, gråa eller svarta penningmagnater lika hänsynslöst som alla andra naturens tillgångar. Penningen odlar rost och mal i mänskliga relationer och stjäl genom rofferi alla mänskliga värden för sina välbefästa positioner i föreningsliv, näringsliv, kulturliv och kyrkoliv. Den perversa driften har givetvis först och främst sin förutsättning i människan själv, men eggas och frampiskas fullständigt hänsynslöst av de onda krafter, som dessutom omöjliggör en rättvis fördelning av jordens materiella

tillgångar. Normlös ekonomi med orättvisa fördelningsprinciper leder till onormala relationer och samlevnadsformer med klasskillnader och fientligheter.

Ett samhälle som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat *för* och underblåser *de* krafter vilka torpederar normalfamiljen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för försumlighet, passivitet och resignation - homosexualiteten själv med alla dess förgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas utan den måste utrotas genom naturens eget sätt att slå tillbaka.

Den offentligt sanktionerade och organiserade homosexualiteten markerar med sina tydliga signaler det prisgivna samhället. Att de drabbade och besatta skarorna injiceras mod och stolthet för att övervinna sin blötaktighet och hetsas till skamlös lovprisning av sin egen förnedring hör med som känd metod för det brännmärkta systemet, kamp för sina falska frihetsideal, komponerade av förgängelsens, förförelsens och förtappelsens falska profeter. En mycket känd apostel skrev:

> -de lever så att de slutar i färdärvet, deras gud är buken och sin ära får de genom könet, dessa som bara tänker på det jordiska

Homoxexualiteten är i alla former och på alla stadier förnedrande avfall och helt oförenligt med allt kristet samliv. Dessutom är de vilseförda i sin organiserade slutfas en tydlig markör om ett obotligt demoraliserat och förlorat samhälle.

De homosexuella, i medfödda eller tillvanda kategorier, är ständigt jagade, ibland ända in i döden genom sitt livsfientliga

självförakt. De är såsom alla andra syndare, vilka inte förstenats i degenererande rättsröta, förföljda av sitt eget skuldtyngda och ångestladdade samvete. Det är en förföljelse, som ingen antidiskrimineringslag rår på. En sådan lag är egentligen inte ett skydd för någon homosexuell, utan ett hot mot alla, eftersom den endast slår vakt om hycklarnas och skrymtarnas rättigheter att tysta anklagande profetröster. Denna lag konserverar endast homosexualiteten och lämnar de homosexuella obefriade i sticket med skuldkänsla eller amputerat samvete. En homosexuell bekänner:

> -Jag understöder faktiskt akitvt min livsstil; jag är inte något rör för vinden. Jag väljer själv att gå på de kommersiella ställena; jag samtycker till de sexuella engångsäventyren. Jag lever också ett ganska tillfredsställande och angenämnt socialt liv, helt oberoende av allt detta. Ändå är inte mina val ”fria”. Jag har behov som gnager under ytan och som tillfälligt lindras av barerna, klubbarna och de sexuella äventyren. Men det är alltså tillfälligt; de underliggande problemen kvarstår och jag har ingen aning om hur jag skall kunna greppa dem; än mindre lösa dem på ett sådant sätt att jag kan känna mig som en hel människa.

För synd finns det nämligen inget befriande rättsskydd, utan endast ett renande blod, framsprunget från Guds Lamm på Golgata kors. Lycklig är den som känner sig jagad, ty för en sådan är stegen till detta altare och denna fristad inte många. Vän, bryt upp till omvändelse för andlig och moralisk befrielse, medan du ännu har tid och möjlighet! Du är efterlyst och väntad av kärlekens Gud!

Här följer några citat, som med förlagens/ författarnas tillstånd tagits ur skrifter utgivna av några väl kända, ansedda och tongivande bibellärare och teologer i vår tid. Alla varnar för att överge bibelns klara och entydiga hållning till homosexuell livsföring.

Etiska normer

Att det har skett ett förfall av etiska normer parallellt med de läromässiga normerna är också uppenbart. Biskop Robinson var även den förste som populariserade den ”nya moralen”. Biskopen tog sig rätten att hånfnysa åt många av sina medkristnas åsikter. En av dessa var tanken på ”äktenskapets helgd”, vilken han, med en synnerligen olycklig formulering, har talat om som en ”ockult livssyn”.

Men det är inte sexualitetens äktenskapliga aspekt jag vill tala om här, utan om homosexualiteten. Vi har genom åren sett ett förfall av etiska normer, både i kyrkan och i världen. Kyrkoledarna har nu åter svikit sitt folk, antingen genom sin tystnad eller genom sin tvehågsenhet, vad beträffar sexualetiken.

I hädelseprocessen, 1977, då Mary Whitehouse drog den homosexuella tidningen ”Gay News” inför rätta, för att de publicerat en grovt hädisk dikt om vår Herre, fick hon starkt stöd från allmänheten, men mötte en nästan total tystnad från kyrkan. Denna anmärkningsvärt modiga kvinna kände sig i segerns stund ohyggligt isolerad från just de människor som man skulle vänta sig ha stött henne.

”Var finns kyrkan?”, skrev hon i ett brev. Svaret, är jag rädd, var ”ingenstans”. Denna tystnad blir alltmer uppenbar i frågan om homosexualitet. Låt mig sammanfatta hur jag tänker i den här frågan:

Bibeln fördömer homosexuella handlingar (3 Mos 18:22, 20:13, Rom 1:26-27, 1 Kor 6:9-10).

Kyrkan har (tills helt nyligen) konsekvent hållit sig till denna inställning.

Bibeln fördömer inte homosexuella, men ålägger dem celibat..

Homosexuella kan bli botade.

Kristna har i det förgångna varit hårda och dömande mot de homosexuella. Stora delar av församlingen har dessutom inte trott på möjligheten till helande, och har därför ofta nekat homosexuella det helande de hade behövt.

Mary Whitehouse har uttryckt detta väl i sin bok: ”Whatever happened to sex?”: ”Homosexuella borde inte ´dömas´ mer än de av oss, vars problem är mindre uppenbara men lika oönskvärda. Det borde finnas medlidande utan förmyndarskap, men också utan kompromiss.”

Vi borde begära och vänta oss, av våra kyrkoledare, klara och otvetydiga besked om homosexuella handlingar.

Låt mig åter betona att det här *inte* är frågan om ytliga eller perifera frågor. Det effektivaste sättet, att undermine-ra kyrkans inflytande är att först ta bort dess tro på Jesus Kristus som Guds inkarnerade son, och sedan omkullkasta Guds ordning för sexualiteten. Kyrkan står och faller med sådana frågor. De av oss som med bestörtning sett tron och etiken i våra kyrkor stadigt nötas ned, behöver stå samman i dessa frågor och säga: ”Hit, men inte längre!”

(Ur *Kyrka - vart är du på väg?* av Michael Harper. Förlaget Salt&Ljus, 1980)

3. Paulus inställning var att homosexualitet och lesbianism, liksom varje annan form av ondska, var resultat av att människan förkastat Gud, hans vilja och hans lag.

Paulus var medveten om den filosofiska formen av homosexualitet med all dess betoning på djup mänsklig gemenskap, vänskap och hängivenhet, som gick så långt som till att ge sitt liv för sin älskare respektive älskade.

I ljuset av Guds uppenbarelse insåg han dock att också den var ett resultat av människans förvridenhet, som följer på att hon förkastat Gud.

Genom dessa och andra handlingar trodde människor att de hade blivit visa. Sanningen var den att de hade blivit dårar och att deras sinnen hade blivit förmörkade.

4. För Paulus, liksom för hela den tidiga församlingen, stod homosexualitet i kontrast till den etiska grundsynen i evangeliet och vad som var grundläggande i kristen tro.

5. Det finns ingen möjlighet att den tidiga kristna församlingen skulle ha kunnat acceptera tillämpande homosexuella i sin mitt, lika lite som man kunde ha accepterat lögnare, avgudadyrkare eller mördare.

6. Det verkar inte som om den tidiga församlingen pekade finger speciellt åt homosexuella och inte så mycket åt andra former av ondska. Sett ur en biblisk synvinkel var alla former av ondska lika frånstötande.

7. Däremot – och detta är mycket viktigt – stannade Paulus och den tidiga församlingen inte där. Paulus och den tidiga församlingen ansåg att de hade svaret på de homosexuellas problem, liksom på alla andra mänskliga problem. När församlingens Herre förlät äktenskapsbryters-

kan, vilken judarna velat stena, sade han till henne: ”Gå nu, och synda inte mer.”

I det innersta av Bibelns budskap finns övertygelsen att Guds nådefulla förlåtelse åtföljs av både en ny skapelse som åstadkoms av den helige Ande och förmågan för varje syndare att leva ett nytt liv.

Direkt efter just den text som vi diskuterade, nämligen Första Korinthierbrevet 6:9-10, efter det att han radat upp olika former av ondska för dem, påminner Paulus korinthierna: ”Sådana var somliga av er, men ni har låtit tvätta er rena, ni har helgats och gjorts rättfärdiga genom Herren Jesu Kristi namn och genom vår Guds ande” (v 11).

Vi kan förutsätta att det i församlingen i Korinth fanns kristna som tidigare hade varit homosexuella, prostituerade, kanske även tempelprostituerade. De hade nu blivit förlåtna och renade och hade fått ett nytt liv där de var fria från sin tidigare ondska.

Paulus fördömde homosexualitet, men han älskade den homosexuelle! Det var för sådana som Kristus hade dött, inte för att de skulle kunna fortsätta med sin ondska, utan för att de skulle kunna bli befriade från den och bli förvandlade till nya skapelser.

Modern medicinsk vetenskap och psykiatri kan ha sina lösningar. Församlingen har sin Herres lösning och måste vara trogen mot den. Församlingen har ingen rätt att kompromissa med Guds ord.

Sådana kompromisser inte bara underminerar församlingens vittnesbörd och försvagar dess budskap om frälsning; de innebär också att man förråder och sviker de människor som är i nöd. Dessa kompromisser kan bara leda till större problem, eftersom de inte är i linje med Guds lösning.

(Ur *Bibelns syn på homosexualitet* av Chrys C. Caragounis, Normans förlag, 1998)

Tro, hopp och kärlek

Om, i ljuset av hela den bibliska uppenbarelsen, det homosexuella utövandet måste anses, inte som en variant inom ett brett spektrum av ett accepterat normaltillstånd, utan som en avvikelse från Guds norm, och om vi därför skall uppmana människor med en homosexuell böjelse att avstå från homosexuella handlingar och förhållanden, vilka råd kan vi då ge dem som stöd för att kunna leva upp till denna uppmaning? Jag skulle vilja ta Paulus trefaldiga ”tro, hopp och kärlek”, och tillämpa dessa ord på människor med homosexuell böjelse.

Den kristna kallelsen att tro

Tro är det mänskliga gensvaret på den gudomliga uppenbarelsen. Det är att tro på Guds Ord.

För det första accepterar tron Guds normer. Det enda alternativet till det heterosexuella äktenskapet är sexuell avhållsamhet. Jag tror jag känner till följderna av detta. Ingen har hjälpt mig så mycket att förstå smärtan i ett homosexuellt celibat som Alex Davidsons rörande bok *The Returns of Love*. Han skriver om ”en oupphörlig spänning mellan lag och lusta”, om ”ett monster som lurar i djupen”, och om ”en brännande pina”.

Den sekulariserade världen säger: Sex är väsentligt för mänskligt självförverkligande. Att förvänta sig att homosexuella människor avhåller sig från homosexuella handlingar är att döma dem till frustration och att driva dem till neuroser, förtvivlan eller till och med självmord. Det är kränkande att kräva av någon att förneka sig det som för vederbörande är ett normalt och naturligt sätt att uttrycka sina sexuella känslor. Det är både ”omänskligt och övermänskligt”. Det är rent av grymt.

Så är ingalunda fallet. Guds Ords undervisning är annorlunda. Sexuell upplevelse är inte väsentlig för mänskligt självförverkligande. Naturligtvis är det en Guds gåva. Men den är inte given till alla, och den är inte oundgänglig för att leva som människa. Människor på Paulus' tid sade att den var det. Deras slogan var: "Maten för magen, och magen för maten; sex för kroppen och kroppen för sex" (1 Kor 6:13). Men detta är en djävulens lögn. Jesus Kristus levde i celibat och var ändå fullkomlig såsom människa. Dessutom är Guds bud goda och inte pinsamma. Kristi ok för med sig ro och inte oro. Konflikter kommer endast till dem som motsätter sig hans ok.

Slutligen är det alltså en trosfråga. Vem skall vi tro? Gud eller världen? Skall vi underkasta oss Jesu herravälde, eller ge vika under påtryckningarna från den förhärskande kulturen? Den verkliga "inriktningen" för de kristna är inte vad vi är rent konstitutionellt (hormoner), utan vad vi är viljemässigt (hjärta, sinne och vilja).

För det andra accepterar tron Guds nåd. Avhållsamhet är inte bara gott, om Gud kallar oss till celibat, utan även möjligt. Men många förnekar detta. "Det ligger en oemotståndlig kraft i vår sexualdrift", säger de. "Att begära att vi skall kontrollera oss är bara inte möjligt". Det är "så nära det omöjliga", skriver Norman Pittinger, "att det knappt är värt att tala om".

Verkligen? Men vad skall vi då göra med Paulus ord som kommer efter hans varning till korinthierna om att manliga prostituerade och homosexuella syndare inte kommer att ärva Guds rike? "Och det är vad vissa av er var", utropar han. "Men ni blev renade, ni blev helgade, ni blev rättfärdiggjorda i Herren Jesu Kristi namn och genom vår Guds Ande (1 Kor 6:11). Och vad skall vi säga till de miljontals heterosexuella människor som lever i avhållsamhet? Natur-

ligtvis upplever alla ogifta människor ensamhetens smärta och kamp. Men hur kan vi kalla oss kristna och förklara att kyskhet är en omöjlighet? Det har blivit svårare genom det moderna samhällets sexuella besatthet. Och vi gör det bara svårare för oss själva om vi lyssnar till världens bestickande argument, faller i självömkan, eller föder våra tankar med pornografiskt material och på det sättet skaffar oss en föreställningsvärld i vilken Kristus inte är herre, eller om vi struntar i hans bud om att rycka ut våra ögon eller kapa av våra händer eller fötter, det vill säga, vara skoningslösa mot frestelsernas vägar. Vilken "tagg i köttet" vi än kan ha, kommer Kristus till oss på samma sätt som han kom till Paulus och säger: "Min nåd är allt du behöver. Ja, i svagheten blir kraften störst" (2 Kor 12:9). Att förneka detta är att porträttera kristna som hjälplösa offer för världen, köttet och djävulen, och att motsäga evangeliet om Guds nåd.

(Ur *Homosexuellt partnerskap* av John Stott, SAM-förlaget)

Hur kärleken yttrar sig

De som hävdar att homosexuellt beteende är förenligt med livskvalité åberopar sig av kärleken. Kyrkan uppmanas att upphöra med att fördöma sexuellt beteende och i stället godkänna det, eftersom homosexualitet kan vara ett uttryck för den kristna kärleken. Talet om kärlek brukas också för att få dem som har en annan åsikt att känna skuld. Som Muehl så träffande sagt, att när någon vägrar att godkänna de krav som de homosexuella förkämparna i dag ställer och "framhåller att detta förslag fordrar en noggrann undersökning och en översyn av ett stort antal viktiga teologiska frå-

gor, så blir han eller hon lätt beskylld för att vara kärlekslös och bigott och anklagas för att förorsaka känsliga människor svåra lidanden". Vad man vill komma till är, att verklig kärlek till de homosexuella kräver att man accepterar homosexuellt beteende. Det felaktiga i denna uppfattning ligger i öppen dag.

Kärleken tvingar oss att anpassa oss till andra i enlighet med deras behov. Men denna föreskrift gör det stundom nödvändigt för mig att stå i relation till mina barn, min hustru eller mina vänner på ett sätt som de inte gillar, därför att kärleken kanske inte leder mig att se deras behov på samma sätt som de själva gör. Ibland är vad som behövs, att jag tröstar en vän. Ibland krävs det av mig att jag lämnar honom i fred. Ibland åligger det mig att på nytt ta upp en motsättning som hindrar vår gemenskap och därmed stå vid hans sida, när han helst skulle se att jag lämnade honom i fred. Ett kärleksfullt beteende kan inte alltid bestämmas av hur den man älskar vill ha det. Men, som Muehl också skriver, "Gud är kärlek" – brukar man framhålla. Allt är gott som är ett uttryck för kärlek. Eftersom sex mellan två av samma kön är ett uttryck för kärlek, bör det få kyrkans välsignelse. Han betecknar detta som ett klassiskt exempel på att gå vid sidan av saken och säger vidare: "Ett av de vanligaste misstagen på den kristna etikens område har varit att man försökt göra kärleken till en allsmäktig andlig kvalitet, som har makt att helga allt som utförs i dess namn."

Kärleken ger oss inte frihet att lämna bakom oss det ansvar som våra relationer kräver av oss, utan begär snarare av oss att vi ger uttryck för oss själva på ett sätt som omständigheterna påkallar. Muehl gör följande sammanställning:

Kärleken visar hur individerna skall förhålla sig till varandra. Den inte bara helgar det som vi tycker vara behagligt och fördelaktigt.

Det är därför inte alltid som kärleken rättfärdigar en sexuell förening. Ofta klargör den att en sexuell förening kan på ett högst obehagligt sätt påverka våra relationer. Det är orätt att en far visar sin kärlek till sin dotter genom samlag, att en mor går i säng med sin son, att bror och syster kopulerar. Bara den sjukaste hjärna kan påstå något annat. Då vi en gång slagit fast detta faktum, så faller argumentet att en homosexuell förening är något som är rätt, bara därför att den är motiverad av kärlek, ohjälpligt till marken. Det är helt och fullt lika troligt att en mans kärlek till en man och en kvinnas till en kvinna bjuder dem att avstå från samlag, som att driva dem till det.

I syfte att göra sådana uttalanden om argumentet att sex mellan personer av samma kön, hur olämpligt det än må vara, är ett uttryck för kärlek, har jag förutsatt att någon form av tillgivenhet är den drivande kraften bakom homosexuella förbindelser. Detta är dock ingalunda ovedersägligen fastslaget. Flera auktoriteter på området hävdar att homosexualitetens dynamik inte är kärlek till samma kön utan hat mot det motsatta könet. Män som går i säng med andra män, menar de, kan vara mindre intresserade av att ge uttryck för sin böjelse för sina partners än att visa sitt förakt för kvinnor. Och detsamma skulle i tillämpliga fall även gälla lesbiska kvinnor.

Det är uppenbart att det finns ett tydligt samband mellan verklig kärlek, ansvar och den livskvalitet som Skaparen har uppenbarat för oss. Det är också uppenbart att i varje åsikt om livskvalitet finns det otvivelaktigt vissa förhandsuppfattningar om tron.

(Ur kapitlet *Kyrkan och homosexualiteten* av Wm H McKain Jr, boken *Homosexualitet och kristen tro.* SAM-förlaget, 1982)

Efterskrift

Det finns en modern ”humanitet”, som i all sin skrytsamma ”tolerans” och mjäkiga sentimentalitet, representerar några av de mest människofientliga krafter historien känner.

Ibland – såsom i vår egen tid – är dessa kulturens dödgrävare ute och tassar i ”kristna” paltor, men *alltid* strävar de lika försåtligt mot samma slut, all *normal* mänsklig samlevnads upplösning och sönderfall i politiskt, socialt, moraliskt och religiöst kaos.

Supermänniskan med sitt *hyper*-komplex har snart lagt allt som är *naturligt* och *normalt* bakom sig och stressar vidare mot nya toppresultat och världsrekord. Spärrar, vallar och gränser forceras på livets alla tänkbara och otänkbara områden, men *samtidigt* degenereras skapelsens krona till teknokrater, animaliska driftvilddjur och muskelmaskiner.

Det är kamp om bråkdels sekunder, meter och planeter, mänskliga rättigheter och perversiteter. Nya övermänniskor matchas fram med vetenskaplig precision av penningstinna profitörer, korrumperade institutioner och organisationer samt tidens stora och små reklamdrakar.

Den ”mogna” människan erövrar ständigt nya världar men förlorar i språnget framåt – sig själv… Demonin grinar ur blixtrande ögon från hennes besatta själ; ockuperad av den fiende och förgörare hon *förnekar* i sin livsfilosofi men *förhärligar* med egoism och otrons döda gärningar.

Den moderna människan är uttråkad av alla heta lustretningar men tvingas ändå vidare för att inte duka under för plågsam livsleda. Ångan hålls uppe med kemisk förbränning av piller och preparat, som frigör all inre energi från

hämningar och sätter lustarnas hjul i rörelse mot allt mer avancerade missbruk.

Det är illa ställt med det samhälle som tror sig eliminera olyckor genom att skrota ner beprövade normer för mänsklig samlevnad. Man uppskjuter endast kollisionen för en tid, men den blir så mycket värre då den inträffar.

En *Sodomsnatt* väntar obevekligt det folk, som istället för att bekämpa pornografi och homosexualitet, legaliserar och premierar abnormiteterna och integrerar det med sitt norm(löshets?)-system. Sunda människors helt berättigade motreaktioner neutraliseras, och det går till sist att grisa ner sig och andra med snusket utan något psykologiskt motstånd. Det är den sista fasen för sex- och njutningskulturen vars främsta kännetecken – nu som förr – kan ses i mängden av miljöskadade och ”könlösa” människotyper den alstrar och släpar fram.

Långhåriga veklingar av feminina män och snaggade tuffingar av maskulina kvinnor är sannerligen *mer* än oskyldiga och isolerade tillfälligheter. Det är allvarliga symptom på rubbade människors djupa anpassningsproblem. Ett fenomen, som oftast har religiös orsak och förklaring trots all ”expertis” akademiska bortrationaliseringar.

Synden trollar man inte bort genom att bagatellisera den eller ge den moderna och oanstötliga namn, och *verkningarna* blir ingalunda mindre för utövarna därför att samhället gör det lätt att leva ut i sedliga förvillelser och förbrytelser. Det ser faktiskt ut som om kloka gubbar på allvar menar att *orgier* och *orgasmer* är bästa terapin för personlighetens frigörelse och lycka.

Ingen mänsklig hjärna räcker till för att genomskåda och avslöja det sataniska spelet om människans eviga identitet.

Härskartrion penningbegär, maktbegär och erotik – den

arma människans hänsynslösa *inre* påfösare – piskar fram sina förslavade existenser till nya prestationer och sensationer.

Till sist exploderar och förintas jordiskt lyckorus i begärelsernas helveteseld, och den av synd besegrade eviga personligheten måste slutligen kliva ur sitt *jordiska* köttfodral och naken gå för att möta sin domare, genomskådad och utan sitt gömställe för synd eller ursäkt för människoförgudning och djävulsdyrkan.

Ett *evigt* inferno väntar bortom den domstol en rättfärdig Gud i helig vrede rest vid *evighetens tröskel*, för den mänsklighet, som i harneskt trots mot honom och sitt eget samvete, trampar sanningen och rättfärdigheten under sina järnskodda fötter.

Oförsonad och i disharmoni med sin inre, yttre och övre värld, fortplantar människan sin onda natur i alla sina aktiviteter. Skapelsens ordning och skyddsmurar bestormas i den oförlösta mänsklighetens störtlopp mot det materiella paradis den drömmer om – men *aldrig* når…

Kompassen visar allt tydligare att mänskligheten med enorm felnavigering driver mot katastrof. Stormvarningar varslas från alla vederhäftiga utsiktsposter…

Kursen har verkligen varit farlig allt sedan släktets stamfader lät en förskapad myterist, försedd med falska sjökort, inta kommandobryggan. Skenet bedrog: Han var en listig förförare och inte en trofast välgörare.

Snart avslutas dess mångtusenåriga stormkryssning i den ofrånkomliga destinationsorten – Helvetet….

Katastrofkurs av Arne Imsen, *Midnattsropet nr 22/1968*

Ett liv utan kunskap om Gud

-Guds vrede uppenbaras från himlen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker sanningen. Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, Gud har ju uppenbarat det för dem. Anda från världens skapelse ses och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur genom de verk som han har skapat. Därför är de utan ursäkt

-Fastän de kände till Gud, prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan förblindades av sina falska föreställningar, så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan.

-De påstod att de var visa, men de blev dårar. De bytte ut den odödlige Gudens härlighet mot bilder av dödliga människor, av fåglar, fyrfotadjur och kräldjur.

-Därför utlämnade Gud dem så att de följde sina egna begär och bedrev allt slags otukt och förnedrade sina kroppar.

-De bytte ut Guds sanning mot lögnen och tog sig för att dyrka och tjäna det skapade i stället för Skaparen, han som är välsignad i evigheter, amen.

-Därför utlämnade Gud dem till skamliga lidelser. Deras kvinnor bytte ut det naturliga umgänget mot det onaturliga. På samma sätt övergav männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes av begär till varandra. Män bedrev otukt med män och fick också själva ta det rättvisa straffet för sin förvillelse.

-Och eftersom de inte ansåg det något värt att ha kunskap om Gud, utlämnade Gud dem åt ett ovärdigt sinnelag, så att de gjorde sådant som är mot naturen. De har blivit

uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet och elakhet, de är fulla av avund, mordlust, stridslystnad, svek och illvilja.

-De skvallrar och förtalar, de hatar Gud och brukar våld. De skrävlar och skryter och tänker ut allt ont. De lyder inte sina föräldrar, är oförståndiga och trolösa, kärlekslösa och hjärtlösa.

-Sådant gör de, fastän de mycket väl känner till Guds rättvisa dom, att de som handlar så är värda döden, Ja, de samtycker också till att andra gör det.

Ur *Bibeln, Romarbrevet 1*, Paulus

(Folkbibeln)

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian!

Arne Imsen

RIKSDAGENS PÅSTÅENDE att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt acceptabel form för samlevnad, vittnar om en inkompetens utan historiskt motstycke och ger auktorisation åt en process som slutar i kaotiska revolter och anarki. Den laglöshet som har riksdagen som sitt främsta språkrör konkretiseras snabbt i perversa handlingar och egocentrerade levnadsformer.

VERKLIGHETEN ÄR JU DEN att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig.

DE FLESTA HAR accepterat ett homosexuellt beteende utan att fördenskull äga en genomarbetad livsåskådning eller några etiska normer eller politiska ambitioner. De är helt enkelt mediala exponenter utan ideologisk förankring, exploaterade av en skrupelfri maktgalen ledarmaffia, vars hemlighållna privata intentioner kolliderar med alla officiella proklamationer och program.

BMC-förlag